

CULTURA 16 juny 2020 2.00 h

ANNA PUNSODA LLICENCIADA EN PERIODISME I EN FILOSOFIA, TRADUCTORA, ARTICULISTA I ESCRIPTORA

“La sexualitat és un tema massa important per enganyar-nos”

- Després d'endinsar-se amb èxit en el gènere de la novel·la, ara ens ofereix una reflexió sobre el desig amb l'assaig 'La luxúria' de Fragmenta Editorial.

“La sexualitat és un tema massa important per enganyar-nos”..

XEVI SALA

De la novel·la, Anna Punsoda ha passat a l'assaig amb *La luxúria*, que forma part d'un projecte coral impulsat per Fragmenta Editorial. La seva anterior obra, la novel·la *Els llits dels altres* (Amsterdam), per què va guanyar el premi Roc Boronat, era una ficció però amb molts monòlegs interiors, marca de la casa.

Vostè és de les autores que pensen que, a més d'entretenir, cal fer reflexionar.

Com que sempre intento fixar el món i fer-me'l comprensible, tinc una tendència a l'aforisme i a la reflexió. En la ficció intento controlar-me, perquè sovint una reflexió no brillant espatlla un bon passatge —cosa que

tots veiem sobretot en les obres dels altres, perquè les reflexions dels altres sempre semblen més òbvies que les pròpies. Hi lluito, però és una manera d'escriure (i de viure) que tinc molt arrelada. Pensar que l'única eina que tenim per sobreviure en aquest caos de vida i de món és la ment ordenadora.

En la seva obra sempre parla obertament i amb un bisturí desacomplexadament esmolat del desig, del sexe, tant de les pulsions expansives com de les repressives. Temes que requereixen un cert coratge a l'hora d'abordar-los públicament.

Més que coratge, el que costa (o almenys a mi) és pensar-ho en termes propis. El desig, el sexe, l'amor: poques coses han omplert més pàgines en la història de la cultura. Espigolar entre els pensaments de tants altres i filtrar-los per les idees i l'experiència d'un mateix, això sí que és difícil. El que pensin o deixin de pensar de mi quan m'exposo m'importa poc, i cada dia menys.

I practicant una literatura descarnada, sempre disposada a trepitjar camps de mines, però tocant temes que ens afecten a tots. Per ara, la seva obra no s'allunya del desig carnal, tan present a 'Els llits dels altres', que partia d'un personatge ferit per un antic abús.

El desig d'*Els llits dels altres* és problemàtic, com ho és sempre que fugim d'alguna cosa i estem mal resolts per dins. A *La luxúria* intento comprendre'l en el seu context cultural, partint de la base que el desig (que és el més tel·lúric que existeix en aquest món tan podrit de tècnica i literatures) també té uns condicionants històrics claríssims. Pensar el desig sense matar-lo amb més ideologia crec que ha de ser el repte.

Ara, ha escrit a l'entorn d'un dels pecats capitals, però partint del convenciment que l'impuls sexual pur, o sigui la nimfomania sense res més, no existeix, o en tot cas ve acompanyada d'alguna cosa més que transcendeix el simple desig.

Un savi que respecto molt va dir-me que havia escrit un assaig sobre el desig i no sobre la luxúria, perquè aquesta última no devia haver-la experimentada mai. Hi toca bastant. Si em miro amb distància les ocasions en què he sentit un desig estrictament presentista, que acabava i començava allà mateix, veig que s'ha traduït en una experiència tan prima, en què he après tan poc de l'altre i de mi, que no sé si tot l'embolic que sempre comporta valia la pena. No és que no existeixi la luxúria pelada, però la trobo molt més interessant quan es barreja amb un desig amorf de més.

Al seu assaig, aplica una mirada ampla. Tan vàlid és l'amor lliure pregonat des del moviment 'hippy' com la monogàmia, el desig exclusiu que també et pot fer créixer. Tot depèn de les nostres fantasies i limitacions.

Jo el que dic és que no hem estat educats per gaudir del cos conegut, de la repetició, de l'atenció conscient. Si busquem històries d'amor en la nostra literatura que no tinguin a veure amb la irrupció de la novetat, en trobarem poquíssimes. Segurament, perquè prioritzem una experiència física i mental del sexe i obviem la seva dimensió espiritual. Que l'amor sigui *hippy* o matrimonial no és rellevant. El que és rellevant és la seva qualitat: hi ha famílies de composició estranya en què es fan créixer els uns als altres i matrimonis castradors.

Vostè té una explicació raonable a per què no existeix un Viagra femení.

Dic que potenciar el desig de manera mecànica no és tan fàcil en les dones com en els homes. S'han invertit molts diners intentant-ho, però no és tan senzill com dilatar els vasos sanguinis del penis com fa el Viagra. El desig de les dones es troba bàsicament al cervell. Això no vol dir que sigui estrictament cultural (de fet, la libido augmenta en les dones en els moments més fèrtils del cicle). Vol dir que és més complicat.

Finalment, ser feliç és acceptar els teus límits.

La sexualitat és un aspecte massa important de la nostra persona per auto-enganyar-nos. No figurar el que no és o no sentir al dictat de les ideologies de moda són condicions mínimes per tenir-hi una relació plaent. La base de qualsevol vida amb sentit (sexualitat inclosa) ha de ser una relació transparent amb un mateix.

XAVIER SALA PUIG

ALTRES ARTICLES DE L'AUTOR

Pandèmia de pandereta

Negres als Estats Units

MÉS ARTICLES

MÉS LLEGIDES

1. Adeu al net del pirata
2. Guruceta
3. Un cop de puny
4. Hem 'pillat', Cuyàs!
5. Consens històric a Barcelona per fer el pressupost anti-Covid-19
6. A en Manuel Cuyàs. Amb agraïment
7. Trilla considera que la pandèmia a Catalunya apunta a una estabilitat "bastant continuada"
8. Dos detinguts per l'atac a un habitatge ocupat per joves immigrants a Premià de Mar
9. "Va ser una gran festa; m'ho vaig passar de collons"